

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

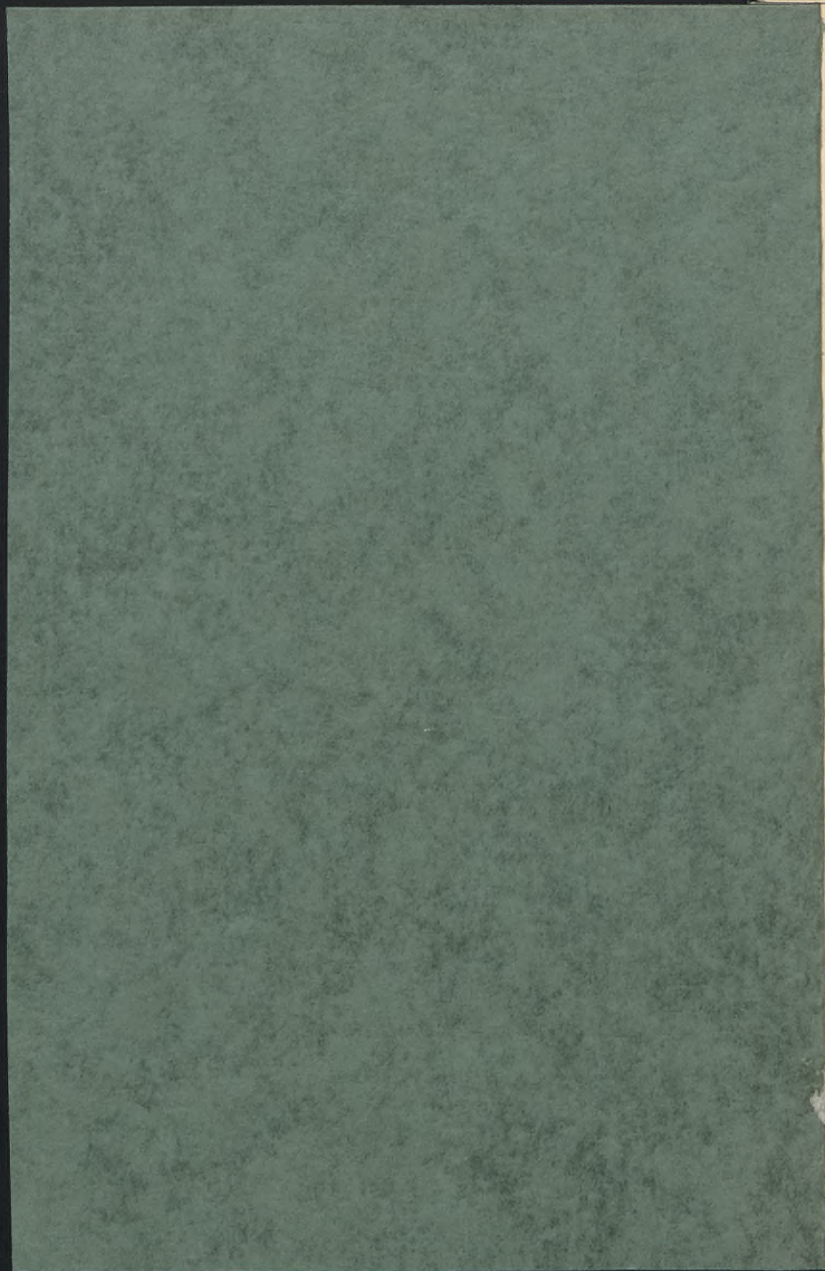
UPPSALA
UNIVERSITET

(Pn.) Litt.
Sv.

L. FEUK

EN LITEN
BUKETT..

1885

En liten bukett

från

min landtliga vrå,

af

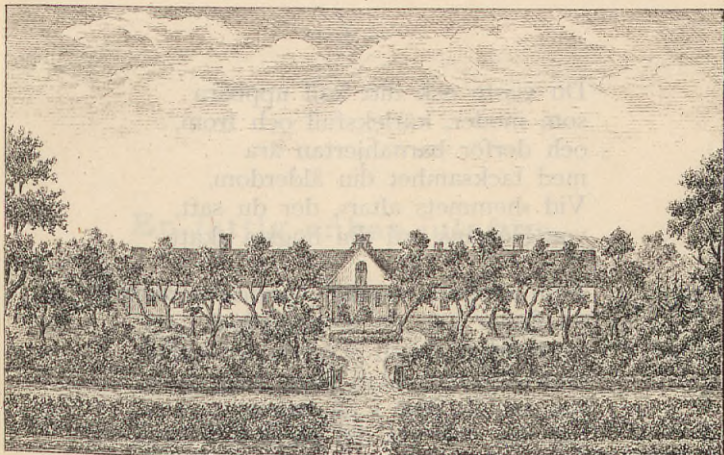
W. J. H. H.

MALMÖ,
Stenström & Bartelsons boktryckeri, 1885.

Till min hustru.

Åt dig, du anspråkslösa qvinna,
som delat med mig ljuft och ledt,
du herdetjällets vårdarinna,
som der med idog hand beredt
en lugn och fridfull hvilostad,
åt dig jag egnar dessa blad.

Du månget veck uppå min panna
med ditt förstånd har jemnat ut
och lärt mig mer och mer besanna,
att hvarje pröfning har ett slut,
att lifvet sjelft en pröfning är,
der hvar och en sin börda bär.

Du visste ock ditt kall uppbära
som moder, kärleksfull och from,
och därför barnahjertan ära
med tacksamhet din ålderdom.
Vid »hemmets altar», der du satt,
var Herrans ord din högsta skatt.

Från sångens stunder spridda minnen
du finner här, en blomsterflock
med tårar, egnad sorgsna sinnen,
men blommor utan tårar ock.
Jag bundit dem i en bukett,
tag den och vid din barm den sätt!

En fattig enkas julafton.

Det var julafton. Hemåt gick
En moder sent på qvällen.
Hon såg med tårar i sin blick
de ljus man tändt i tjällen.

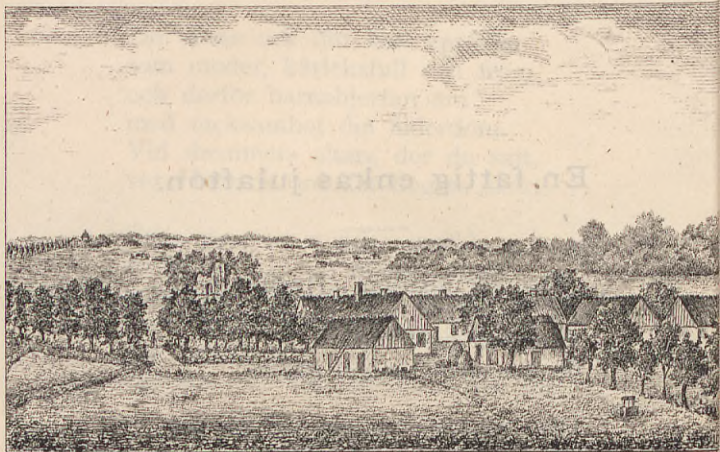
Den stackars modern var så arm,
hvad hade hon att gifva?
Hon bar en gåfva vid sin barm,
af bröd en liten skifva.

Hon visste, att der hemma satt
en dotter med sin broder
och väntade i hyddans natt
på både bröd och moder.

Och hem hon kom till julens fest,
som firas ock af nöden.
Vid barnens sida satt en gäst,
och gästens namn var Döden.

Mitt herdetjäll.

(Lemmeströ prestgård).

Tarfligt är mitt herdetjäll,
dystert som en klostercell,
likt en gammal invalid
från kung Karl den tolfte tid.

Troget denne karolin
håller vakt vid den ruin,
som står qvar af Herrans hus,
lagdt för längesen i grus.

Men han kastar ock sin blick
mellan träden med en nick
bort till templet, der det står,
äfven det snart hundra år.

Många minnen gömmas i
åldringens biografi,
minnen af idyllisk frid,
kanske ock af själers strid.

Här Fabricius, nu glömd,
gjorde sig som lärd berömd.
Lyckå, from och minnesvärd,
hade här sin lugna härd.

Kom ock från ett stormigt haf
Tengvall hit och fann sin graf.
Två Nibelier, far och son,
minnas äfven härifrån.

Jag ett hem i samma tjäll
funnit i min ålders qväll,
och i denna lugna vrå
sjunga näktergalar små.

Och de sjunga från sin^{ne} qvist
om en liten vrå till sist,
vrån, der jag får hvila ut,
när min arbetsdag är slut.

Min faders herdetjäll.

(Oppmanna prestgård).

f minnen i min ålders qväll,
ur det förflutna väckta,
står fram min faders herdetjäll,
det låga, halmbetäckta.

Jag ser det, der det blygt stack fram
sitt hufvud mellan träden.
Jag ser det i en gyllne ram,
inbäddadt uti säden.

Det lyfte upp sin fromma blick
till templet uppå kullen
och till den gård kring templet gick
med gömda ben i mullen.

En hundraårig ek höll vakt
vid templets port på stället,
och från sin höjd gaf äfven akt
på lilla herdetjället.

Det tjället ser jag, och jag ser
den patriark, der bodde,
som under korsets stridsbanér
sig stälde, bad och trodde.

Vid fönstret der han ofta stod,
med blicken på sitt tempel,
jag honom ser, af tålmod
ett lärorikt exempel.

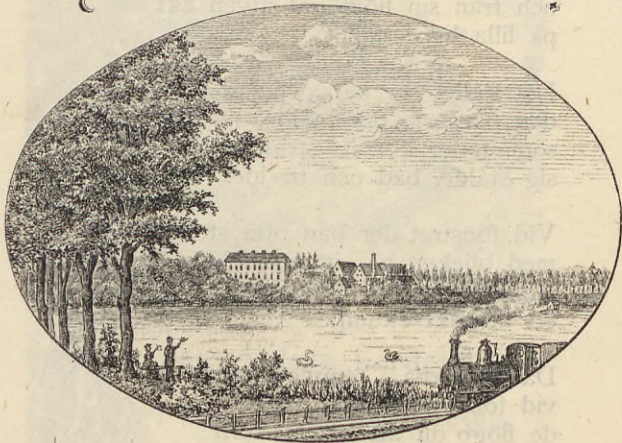
Då dufvorna i templets torn
vid fönstret honom sågo,
de flögo dit att hemta korn
ur handen, der de lågo.

De kommo såsom änglar små,
att hemta upp den gåfvan,
medförande till herdens vrå
välsignelsen från ofvan.

En afton kommo äfven de,
när klockan börjat klämta,
men kommo då osynlige,
att herden sjelf afhemta.

~~~~~

Börringe kloster.

En skogsnymf, så skön,
så prydlig och nätt,
i fin toalett
sig stolt presenterar.

Hon speglar sin bild
i insjön hvar dag,
och sina behag
för svanorna blottar.

Och bort öfver sjön
hon kastar sin blick
med helsande nick
till jernvägs-stationen.

Och kommer ett tåg
i ilande fart,
det stannar dock snart,
att nymfen beundra.

Det namn, som hon bär,
hon har från en tid
af klosterlig frid
och gamla legender.

Så skön som hon syns,
hvad vore all glans,
om icke det fanns
hos nymfen ett hjerta?

Det finnes helt visst,
ett ädelt och ömt,
som aldrig förglömt
välgörenhet öfva.

Ej nymfens det är,
ty nymfen är blott
ett grefveligt slott,
som gömmer det hjertat.

Till den gamle bokhandlaren i
Christianstad.

(På dess 82:dra födelsedag och firmans 50:de årsdag den 19
Februari 1882).

*"Är vår litteratur,
endast makulatur!"*

Mins du den förflutna tiden,
mins du, broder Littorin!
trettitalets män uti den:
Hjertman, Hörman, Schmidt, Böklin?

Sjelf jag blickar ock förstulet
på den kretsen, fast jag var
blott på vagnen femte hjulet,
nu den ende, som är kvar.

Stapplande jag går och väntar
liksom du på dödens bud.
Redan han på dörren gläntar,
ledd af hjessans hvita skrud.

Väl, om i den sista qvällen
vi med lugn och samvetsfrid
kunna skiljas från de ställen,
der vi haft vår arbetstid!

Väl, om det kan äfven sägas,
att vi verkat något godt,
fastän våra verk ej vägas
efter menskors vigt och mått!

Gud är den, som skall oss dömna,
hvad gör då oss menskors dom?
Den, som vill sig sjelf berömma,
har blott lump att tala om.

Till prosten i Wemmenhögskontrakt,
Doktor L. P. Holmberg.

(På dess 70:de födelsedag den 4:de Juli 1878 å kontraktisternas vägnar.)

Väl kunna åren pressa
den starkes arbetskraft.
På sjuttiårig hjesa
de makt dock icke haft,
ty, om ock silfverhåren
kring den har fäst sin krans,
dock bär den stolt de åren
med manlig kraft och glans.

Det åkerfält, som brutet
och af Guds ande redt,
du odlat oförtrutet
och frid deröfver bredt.
Hel därför dig, du trogna
Guds rikets säningsman!
Den säd du sått skall mogna
i hjertan, som du vann.

Haf tack, du vördnadsvärde,
för nitisk herdevård,
för ordet, som du lärde
i Herrans helga gård,
för förmansskap med vana
och kärlek till allt rätt,
haf tack för ditt humana
och broderliga sätt!

I kretsen af de dina
njut lugnt din ålders qväll!
Må nådens sol beskina
ditt stilla herdetjäll!
Och vare, när omsider
fulländadt är ditt lopp
och det till slutet lider,
Guds frid ditt säkra hopp!

Till

Kyrkoherden J. P. Thomeus i Skurup,
å socknens vägnar.

(Vid öfverlemnandet af 2:ne silfverkandelabrar för mångårig verksamhet som ordförande i kommunalstämman.)

Dina flesta år bortrunnit
här i enslighet och ro.
Stort förtoende du vunnit
af de män i socknen bo.

Obemärkt i herdetjället,
har du denna långa tid
verkat uppå samma stället
med välsignelse och frid.

Män om himlens rena lära,
vakat har för den din själ,
ej för tack och ej för ära,
men för menighetens väl.

Men din arbetshåg omsider
räckte icke längre till
för de kommunala strider,
som vår tid utkämpa vill.

Derför klubban ner du lade,
men du drog dock ej din hand
från den menighet, som hade
med dig knutit trofast band.

Nu ett minne åt dig räckes,
en symbol af prestens kall:
Ljus, som ej af vindkast släckes,
han i templet bära skall.

Må det ljuset, som vi kalla
Christi evangelium,
lysa vägen för oss alla,
till vårt sista hvilorum.

Och, när vi den sista qvällen
somna in från lifvets strid,
må det lysa till de ställen,
der Gud samlar oss i frid!

Till rektor C. W. Psarski.

(Den 22 Juni 1876.)

Till Blekinges strand, den löfbeprydda,
en helsning från mitt hjerta går.
Den minnesrika tid, den flydda,
så oförgätlig för mig står.

De band af trofasthet der knutits
ej skörnat under tidens lopp,
och inga vänskapslöften brutits,
om ej af döden lösta opp.

Den kalla handen har dock härjat,
och härjat grymt i vänners led,
och solen har sitt dagsljus bergat
för mången och gått ned.

I minnets pantheon de finnas
dock ännu kvar för forskarns blick,
och främst bland dem du torde minnas
oraklet, i hvars spår du gick.

Den gamle rektorn, som förtärde
sin kraft för skolungdomens väl,
dig pedagogens vishet lärde
som forntidens Gamaliel.

Som han du verkat har med heder,
det vittnar stjernan på ditt bröst,
och medborgsmannens krans sig breder
omkring din tinning i din höst.

Men ännu oberörd af åren,
fast sex decennier du nått,
du liknar trädet, som om våren
ny grönska i sin krona fått.

Tag ej din hand från republiken,
om så en skola kallas får;
den hör ju redan till de riken,
der presidenten väljs för år.

Och, när du trött, till lugn omsider
dig drager i din lefnadsqväll
från livvets och från skolans strider,
sitt lagerkransad i ditt tjäll!

En landtflickas dröm.

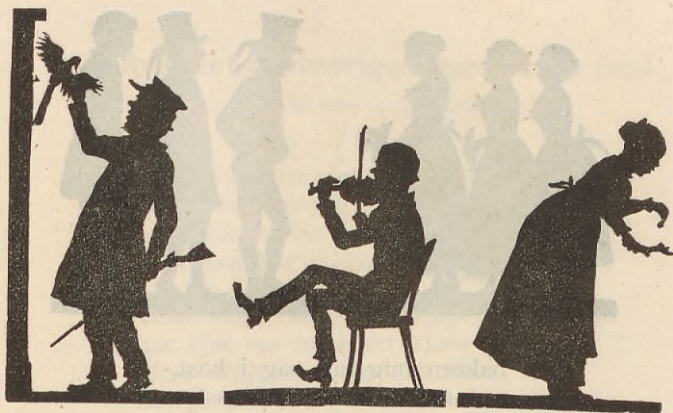
Jag drömde mig en natt som brud
i silkedrägt och brölloppsskrud
med ring af guld på fingret.

Jag såg vår prest i svart kalott
på hufvud, som var annars grått,
med öppen bok i handen.

Och bakom honom såg jag stå
den gamle klockaren också
med psalmbok under armen.

Och gamla mormor sken så hvit
uti sin helgedagshabit,
på näsan knip-glasögon.

Min moder lagt uti min sko
en silfverpeng för bröd i bo
och gröda uppå marken.

Och öfver dörn till stallet var
en skate, skjuten utaf far,
till skydd för kreaturen.

Min broder ritat på ett blad
tre röda hjertan uti rad,
för far, för mor, för honom.

Vid sidan om mig på en stol
en spelman satt med sin fiol
och skrufvade på qvinten.

Och bakom mig jag såg i hast,
der stod med hvar sin blomsterqvast,
en rad af bröllopstärnor.

Jag tänkte bakom dem nog stå
marskalkar uti rad också,
med röda band kring hatten.

Jag var så glad, så rysligt glad,
men visste likväl icke hvad,
som gjort, att brud jag blifvit.

Men brudgummen, ack, hvar var han?
Jag såg och såg, men ingen man
och det var slut på drömmen.

Vid firandet af Sveriges femtiåriga fred.

(I Gustafs kyrka den 14:de Augusti 1864).

Du Guds församling, Christi brud,
Stäm upp din sång till himlens Gud
och honom för den nåd beprisa,
som han har täckts sitt folk bevisa!

Hans ord i hem och tempelhus
har lyst oss med sitt klara ljus.
Hans nådebord, för alla lika,
har mättat fattiga och rika.

Med stark och nådig fadershand
han skyddat har vårt fosterland,
det gamla fattiga, men kära,
som vi af hjertat alla ära.

Han detta land välsignat med
en lång, en femtiårig fred.
O, skulle ej med tacksam tunga
hans lof det svenska folket sjunga?

Du Guds församling, Christi brud,
stäm upp din sång till himlens Gud
och honom för den nåd beprisa,
som han har täckts sitt folk bevisa!

Hvem storken var, som kom med
barnet.

Vid fiskarkojans stängda dörr
satt liten pilt och bandt på garnet.
In fick han icke komma förr,
än storken kommit hem med barnet.

Så hade fadren sagt, och om
det icke endast var en saga,
fick han väl se när storken kom,
och ville han då barnet taga.

Att barnen komma ifrån Gud
han ofta hört sin mor förklara.
»Med storkar sänder Gud ej bud,
har icke han en änglaskara?»

Så kom der tvifvel i hans bröst,
han ville hellre tro sin moder.
»Kom in», så hördes fadrens röst,
»nu storcken kommit med din broder».

Men pilten i sitt sinne log
och sköt ifrån sig fiskegarnet.
Den lille pilten visste nog
hvem storcken var, som kom med barnet.

Han hade i sin fantasi
sett änglar sväfva öfver huset
och äfven hört en symfoni
från Guds orkester ofvan ljuset.

Grefve-banan.

(Vid öppnandet af Malmö—Ystads jernväg den 15 December 1874).

Hvad är det, som möter min undrande blick,
Hvad bådard den svängande fanan?
Se raden af vagnar med ordning och skick!
Nu öppnas den greffliga banan.

Och hur hon det högborna namnet har fått,
helt säkert man allmänt begriper.
Lyft hatten för Beck-Friis och Stjernblad och Thott,
för Hallenborg, Posse och Piper!

Hvad lif och hvad framgång i landtmannakall
samt välmåga, kringspridd i orten,
i handel och vandel förnimmas nu skall,
när tåget går utanför porten!

Nu tåg skola komma och tåg skola gå,
och mannen med kraften och vanan
som chef för trafiken skall ordna dem så,
att gerna man färdas på banan.

Borgfrun på Hafgårds slott.

(Till fru ANNA WOLKE).

På Hafgårds slott i fornda dar,
då Waldemar Seijer konung var,
fru Anna högt i rykte stod
som husmor och som maka god,
och folket sjöng den ädlas lof
i hyddans vrå och kungens hof,
och kungen sjelf den fagra bjöd
att njuta af sitt öfverflöd.

I slottets torn fru Anna satt
och väntade i stjernklar natt
på jägarhornets kända ljud,
som skulle bringa henne bud
om kungens ankomst till sitt slott,
men böljans brus hon hörde blott.
Då ljöd en skarp trumpetsignal,
och krigare i hundratal
ur skogens djup nu bröto fram,
kung Sverkers vilda krigarstam.

Strax slottet uti lågor stod,
och strömmar flöto utaf blod,
men borgfrun ville icke fly
från stridens larm och vapengny.
På kvinnans mod ett prof hon gaf
och i ruinen fann sin graf.
I dödens stund hon talte så:
En annan borgfru här skall gå —
en mängd af år dock räknas skall
från Hafgårds stolta murars fall —
hon bära skall mitt eget namn
och sluta i sin trogna famn
en »sångarkung» och fyra små,
som henne lifvets glädje spå.
Hon såsom husmor prisas skall
och njuta huslig lycka all.

Lindholms slottsruin.

På Lindholms slott
kung Albrekt satt,
ej som en drott
med rätt till skatt.

Margretas list
och union
gjort, att han mist
sin kungatron.

Och ingen kom
sin kung ihåg,
den arme, som
sig fången såg.

Med tålmod
han bar sin lott.
Hans hof bestod
af rättor blott.

Så gick till slut
den solen ned.
Blott en minut
sin glans den spred.

En qvinna spann
med kraft sitt nät,
och kungen — han
blef snärjd i det.

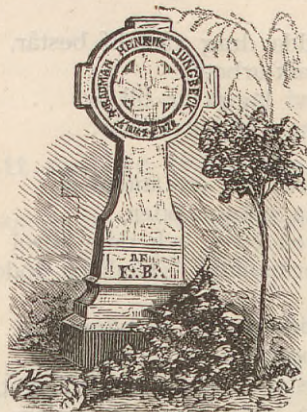
Nu i sin nöd
han bad så här:
»Kom snart, o, död,
och bort mig bär!»

Och plötsligt då
han hos sig ser
en ängel stå,
som vänligt ler.

Och kungen föll
i ängelns famn.
Han der erhöll
en säker hamn.

Men Lindholms slott
med sagan sin
nu synes blott
som en ruin.

Vid aftäckningen

af

Rådman Henrik Jungbecks minnesvård.

(På Nya kyrkogården i Malmö den 26 Maj 1881.)

(Å Frimurarbröders vägnar).

Et broderligt farväl ock jag,
din vän från ungdomsvåren,
vill lägga vid din sarkofag,
med ögat skymdt af sagnads-tåren.

Jag kommer ännu väl ihåg
»studentens glada stunder».
I rosenknopp då lifvet låg,
men taggar sutto dock derunder.

Af spridda drag vårt lif består,
ett mosaik-arbete,
och så vi lägga år till år
och föga eller intet vete.

Men lifvet har ett ändamål
med sina många öden.
Det är en strid, och dess parol
är en förmaning: »Tänk på döden»!

Den striden snart vi kämpa ut
och hoppas på »arvoden».
»Härmästarn» bjuder oss till slut
»att fälla våra svärd till jorden».

Statt sarkofag, statt länge du
i huggna marmordrägten
och namnet bär, som du det nu,
till många, många nya släkten!

Ett minne från Norge.

(Vid avslutningen af penitentiär-kongressen i Christiania
den 6 Juli 1882).

Vår sammankomst nu slutad är,
till våra hem vi återvända.
Hvad frukt vårt meningsbyte bär,
en framtidsfråga blir måhända.

Humant och broderligt en hvar
sin mening fritt uttalat hafver
och ridderligt ställt sitt försvar
som frie män, som skandinaver.

De brottslingar, för hvilkas vård
vi vexlat svärds slag uti striden,
vi ej betrakta blott som hord,
som bör utrotas utur tiden.

En utaf Sveriges skalder sagt
ett ord, som för oss alla gäller,
ett ord, som ej blott skalden lagt
för oss, men *Herren* sjelf framställer.

På skaldens språk det innebär
en tröst för dem sin synd begråta.
Han sagt: »Att fela menskligt är,
gudomligt är det att förlåta».

Vår tid är filantropisk och
barmhertighet är tidens lösen.
Den brottslige är menska dock,
på honom ej med bojor slösen!

Försöken rädda honom åt
ett lyckligt samhällslif i tiden,
från tandagnislan och från gråt,
när tiden en gång är förliden!

Farväl i Nordens frie män,
som slutit eder fast tillsamman
för ädelt verk, som kärleken
blott väckt till lif med norskensflamman!

Med egna ögon jag fått se
det fria Norges höga fjällar.
På kartan för mig lågo de
som runor uppå altarhällar.

Farväl, farväl, du broderland,
der frihetssnön på fjällen glänser!
Jag, gamle man, styr mot den strand,
der man går fri från penitenser.

På min 70:de födelsedag.

*"Allt hvad högst och bäst och renast
ur ett människohjerter talar
är en andesuck allenast."*

Topelius.

Hvad är vårt lif? En pröfning blott,
så rik på brödbekymmer.
Snart pröfningen sitt slut dock nått,
ty redan det till afton skymmer.

Det valspråk, som min far mig gaf
och bad mig ej förlora,
vill jag fasthålla till min graf.
Det lydde: »*Ora et labora*»!

Jag uti lifvet gjort det rön,
att allt arbete blifver
med framgång krönt just af vår bön,
som det välsignelsen ock gifver.

Ty arbetskraften är ett lån,
som Gud blott kan förläna.
Den kommer till oss ofvan från,
när vi pligttroget honom tjena.

Din kraft mig, Herre! nådigt gif,
som kan min svaghet stärka,
att återstoden af mitt lif
jag i din tjenst må kunna verka.

Och när min afskedstimma slår
och hjertat måste brista,
o, vare då mitt »fadervår»
den bön, som blir min sista!

Vid Luthersfesten.

(I Gustafs kyrka den 11 November 1883).

Ditt verk, o Herre! var reformationen,
och Martin Luther blott ditt redskap var,
men till ett värn för christna religionen,
en kastoskofvel och en lärofar,
du honom ryckte ut ur klostercellen
och tände i hans själ ett himmelskt mod.
Hans namn står ristadt in i marmorhällen
på fyrahundraårig minnesstod.

Dig Zions konung på allherskar-tronen,
dig tacke vi för allt hvad du oss gjort,
för Luthers lära, för reformationen,
ty Luthers namn, hur prisadt och hur stort
det klingar, hör dock till de namn, som glömmas
och råka skola i förgätenhet.
Det namn, som dock af alla bör berömmas,
är ditt, och endast ditt, i evighet.

Till en brud.

(Med silfverax i bröllopspresent).

Tag dessa ax och låt dem pryda
den myrtenskrans dig bindes nu.
På brudlig hjessa de betyda:
välsignelse åt dig som fru!

De glänsa hvita som din panna
och i dem ligger gömdt ett hopp,
det morgondagen skall besanna,
som går med purpurrodnad opp.

En lärdom ock de innebära
för hela lifvet på vår jord:
»Hvad menskan sår, hon skall uppskära»,
som skrifvet står i Herrans ord.

Vid en bröllopfest.

(På Börringe kloster den 4 Oktober 1877).

Den stunden är en festlig stund,
då makar knutit sitt förbund,
en morgonrodnad lik,
på hoppets purpur rik.

Hur mången bön går ej till Gud
i denna stund för dig, o, brud!
Han ock ditt nya kall
så rikt välsigna skall.

Och lifvets lycka ur sin knopp
på Ovesholm skall spira opp
och, lik en eternell,
gro frisk till lifvets qväll.

Men af all jordisk lycka är
den störst, som hemmets frid beskär,

och den förutan tom
den största rikedom.

Den lyckan tagen med Er hem,
och, om I frågen henne hvem
hon är egentligen,
hon svarar: kärleken.

Vid ett silfverbröllop.

Af jordisk lycka högst den står,
som gömmer sig i hemmets vrår,
en ängel, undångömd för världen,
söm söker lyckan blott i flården.

All huslig lycka främst beror
af den, som nämnes maka, mor,
och alltid skall den lyckan finnas,
der kallet är en ädel qvinnas.

Och stiger under livvets lopp
ett sorgens moln på himlen opp,
då vet hon ur sitt hjerta taga
den tröst, som molnet kan förjaga.

Och i sin bön till Gud hon går
och med sitt hjertas »fader vår»
välsignelse hon kallar neder,
och dermed hemmets väl bereder.

Du, brud! den goda ängeln är,
som skapat denna lycka här.
Läs vittnesbördet i de blickar
din make kärleksfullt dig skickar!

Ja, läs det i de ögon blå
och i de hjertan, hvilka slå
af kärlek för sin mor, den fromma,
som sjelf bland blommor är en blomma.

Må ännu många år i frid,
i skygd af kärlekens egid,
du vid en aktad makes sida,
i fromhet lifvets afton bida!

Till Gertrud Hallberg.

(På bröllopsdagen den 19 December 1883).

Gifs det väl en högre lycka,
än den hemmets blommor smycka
och der hjertan klappa varmt,
vore hemmet än så armt?

Lyckan bor ej blott i slotten.
Äfven der den ringa lotten
helsas med förnöjsamhet,
hon sitt hem bereda vet.

Ej det är ett namn, som klingar,
ej en yttre glans, som bringar
lifvets lycka åt ett hem.
Nej, det är en gäst, men hvem?

Jo, en liten tomte vakar
öfver huslig härd och skakar
ur sitt horn välsignelsen,
och hans namn är kärleken.

Kommer så från himlen neder,
der din far och mor nu beder
för ditt väl, Guds frid och nåd,
blir deraf ett rikt förråd.

Gå nu att din lycka bida
glad vid örlogsmannens sida!
Skeppet styr till lyckans plats;
lifvet sjelft är en seglats.

På den blinde sångarens graf.

En ängel stod i skyn
och log så mildt, så godt,
ty nu den blinde fått
igen sin syn.

Det samme ängel var,
som här den blinde ledt
och honom huldt beredt
ett tryggt försvar.

Med öppen famn han tog
i himlen honom mot,
och fram till Herrans fot
han honom drog.

Der föll den blinde ned,
och från Guds egen blick
till hans en stråle gick,
som ljuset spred.

Och nu den blinde var
ej mera blind. Han såg
för hvem på knä han låg,
sin Gud, sin far.

»Ack, kommer du ej snart»,
hans sång i mörkret var,
men nu han fått ett svar,
ett skönt och klart.

Den blinde sångarn får
ej annan minnesvård
i konstens tempelgård,
än blott en tår.

Men tåren på hans graf
dock vittnar, att han sörjs,
fast ej hans rykte spörjs
kring land och haf.

— 24 —

Den som besöker vårt ödem
vet väl best när det är tid
kalla oss till sig i döden
och afbruta lifvans stöd.
Han som är vid sidan i nöden
och ett lidens hjerta bar
stilla sorgstans löden

Den som besöker vårt ödem
vet väl best när det är tid
kalla oss till sig i döden
och afbruta lifvans stöd.
Han som är vid sidan i nöden
och ett lidens hjerta bar
stilla sorgstans löden

— 24 —

Godsegaren Carl Hallenborg.

(Vid jordfästningen i Skurups kyrka den 9 Oktober 1872).

Som en dröm vårt lif försvinner,
Som ock solbeglänst en stund,
och den eld i blicken brinner
står med döden i förbund.
Ej ditt verk fullborda hinner
du, förrän ditt öga släcks.
Ut i hast ditt timglas rinner,
till ett högre lif du väcks.

Dessa äro hufvuddragen
af en hel biografi.
Och för alla är den lagen:
Stoft du måste åter bli!
När den kommer, afskedsdagen,
är fördoldt för en och hvar.
Då den kommer, icke klagen,
att den kommit allt för snar!

Den, som hvälfver våra öden,
vet väl bäst, när det är tid
kalla oss till sig i döden
och afbryta lifvets strid.
Han, som är vår hjälp i nöden,
och ett faders hjerta har,
stillar sorgetårars flöden,
blir de faderlösas far.

Den gamle nattväktaren på
Börningekloster.

(Död i Januari 1873).

Ditt väktarekall, ej högt, ej stort,
men pligttroget skött, är nu fullgjordt.
Ditt öga fått sluta sig till en gång
en natt så lång.

Ej ensam i nattens stund du gick,
ty stjernorna följde med sin blick
förtroligt och vänligt från år till år
i dina spår.

Och månen lyste dig med sitt sken,
en nattlampa lik, och vind, som hven
i stormig natt, den nyckfulla vind
kysste din kind.

Då allt var så tyst och slumrande låg,
du lärde att vända till Gud din håg,
och ditt hjerta i bön till honom föll
och gudstjenst höll.

En gudstjenst i nattens frid det var,
för Herren i himlen uppenbar,
dock sökte du äfven för själen ljus
i Herrans hus.

Vid foten af det du funnit din graf
och ställt vid dess dörr din väktarestaf.
Så hvila nu lugnt, och stilla i den
tills morgonen!

Den drunknade gossen.

(Död i November 1874).

På den frusna vågen glad
du din lekplats valt, men såg,
då du ilade åstad,
ej den graf, som för dig låg.

Nyss du gjort din morgonbön
vid din moders knä. Det var
en beredelse så skön
till den frid, som nu du har.

Under böljans ishvalf satt
döden i en ängels hamn,
väntande uppå sin skatt,
uppå dig, med öppen famn.

Och så föll på en minut
all förhoppning i ruin,
och din lärotid var slut,
och det var en kort termin.

Den gamle dödgräfvaren på
Gustafs kyrkogård.

(Död i Juli 1875).

En egen graf
dig döden gaf
för rastlös flit
och tjenstenit.

Den skaran, som
du huldat om
vid templets fot,
nu tar dig mot.

Och sjelf du göms
och snart förglöms.
Det blir den lott
till slut du fått.

Din spade, nött
som du, står trött
på dödens gård
som minnesvård.

Från år till år
en sorgens tår
i mångens blick
då skåda fick.

Och mången krans
af saknad bands
och lades ned
i grafvars led.

Nu lägger jag
en krans i dag
på gubbens graf,
som troppat af.

Och med en tår
jag äfven går
att bjuda den
välsignelsen.

Gustaf Ludvig Beck-Friis.

(Död på Börningekloster i Mars 1877).

I himlen Herren har
sin änglaskara.
Der är hos »ljusens far»
så godt att vara.

I Herrans egen borg
den glädje finnes,
som, renad från all sorg,
der endast vinnes.

Hvi skullen I väl då
Ert barn förmena
att redan njuta få
den glädjen rena?

Att barnet ryckes från
föräldrars hjerta,
de kalla helgerån
uti sin smärta.

Men Herren vet dock 'bäst
hvad vi undvara
och hvem, som anstår mest
hans änglaskara.

Sin himmel, när han vill,
han öppna låter.
Hvad honom hörde till
blott tog han åter.

Jernvägseleven Johan Jakob Roupé.

(Död i Juni 1876).

Sof yngling, sof i grafvens bädd,
som står så grön med rosor klädd!
Du sjelf bar rosor på din kind,
som bleknat nu för dödens vind.

Hvem mätte ut din dag, så kort?
Densamme, som dig ryckte bort.
Det var din Fader ofvan skyn,
som blekte rodnaden på hyn.

Han änglar samlar omkring sig,
och därför hemtade han dig.
Det blir en tröst för far och mor
i deras sorg, så tung, så stor.

Vid dig, du grafvens bleke gäst,
de hade sin förhoppning fäst.
Men högre upp din bana låg,
dit gick ett annat jernvägståg.

Det tåget utgått från Guds tron,
och jorden var blott en station.
Af änglar förddt på säkert spår,
det tåget hem till himlen går.

På det din själ sig nöjd begaf,
och endast stoftet i din graf
nu viges åt förgängelsen
i dödens natt tills morgonen.

Statsfrun Eva Charlotta von Knorring,
född Beck-Friis.

(Död på Bosjökloster den 1 Juli 1877).

Frid Ringsjöns väg i bokars skygd
den fromma kvinnans graf stod bygd.
Dit hennes väg så ofta gick
och smög så ofta hennes blick.

Der gömdes i den långa natt,
som döden nämns, en moders skatt,
men skatten var ett stoft, ej mer,
djupt under torfvan bäddadt ner.

Med blommor smyckadt rummet var,
der sonens stoft låg i förvar,
och öfver rummet ringdes frid
från tempeltornet der bredvid.

Dit nu hon sjelf har stigit ned,
den sista af sin ätteled,
den sista af Carl Johans hof,
en kvinna värd sin samtids lof.

I enslighet hon sist sig slöt
och hennes lefnadsqväll förflöt,
på minnen rik, i lugn och frid,
ett minne sjelf från »hjeltens» tid.

Men ingen lemnas utan sorg,
om ock han dväljs i kungens borg.
Hon hade sina sorger, hon,
men bar dem med resignation.

Nu ur sitt kloster tagen ut,
hon bjuds ett ömt farväl till slut.
Af tro och hopp hon vid sin graf
ett lärorikt exempel gaf.

Den döfstumma flickan från
Ebbesjö.

(Död den 5 Oktober 1879).

Öfver dig, du arma!
Jesus, barnens vän,
lätit sig förbarma,
och i himmelen
dig beredt ett rum,
der, ej mera stum,
du med ledig tunga
Herrans lof kan sjunga.

Här din mun var sluten
och ditt öra stängdt.
Nu är bojan bruten;
täckelset, som hängt
för din själ, har Gud
tagit bort, och ljud
från hans tron ditt öra
nu får evigt höra.

Han, som alla frälsar
och som allt förmår,

nu som brud dig helsar.
Han, som väl förstår
teckenspråket, gaf
först vid öppen graf
svar på hjertats fråga,
gaf dig talförmåga.

Bland cherubers skara
blandas nu din röst.
Der är godt att vara
från din boja löst.
Vid Guds »hephethah»
mun och öron ha
öppnat sig i döden;
Gud dig frälst ur nöden.

Den gamle betjenten på Børringe-
kloster.

(Död i Januari 1880).

Din tjenstetid var slut
och orlofsedeln skrifven.
Du höll dock troget ut,
din »herreman» tillgifven.

Han hade redan lagt
sitt hufvud ned till hvila.
Du färdig stod, som sagdt,
att efter honom ila.

Du var hans följesven,
hans »passepartout» på färden,
och, fast blott tjenaren,
fick se dig om i världen.

Vid tröskeln var din plats,
den plats, som höfves slafven.

Nu ditt är hans palats,
palatset heter grafven.

Så din biografi
i korta drag jag gifvit,
och livvets lotteri
på samma gång beskrifvit.

Fru Amanda Borg

1844

Den som har varit till nytta
och lifvets lotteri
den som har varit till nytta
af dem i som de berömt den

De säga för det lagsman
till dagens slut och nyttan
som skapas af det lifvets
berätt ut det som kalla

Men innan man berömt den
och lifvets lotteri
den som har varit till nytta
och slut till det nya lifvet

Den som har varit till nytta
den som har varit till nytta

Fru Amanda Borg.

(Död på Björkesåkra i Maj 1880).

Ditt lidande har nått sitt slut,
och lifvets timglas runnit ut.
Din bortgång länge motsedd var
af dem i sorg du lemnat kvar.

De sågo, hur det långsamt led
till dagens slut, och natten spred
sin skugga öfver bleknad kind,
berörd af dödens kalla vind.

Men innan våren blommor bjöd
och fogelsång i skogen ljöd,
du, blommors vän, ej slumra fick
och sluta till ditt ögas blick.

Dock stunden kom, den aftonstund,
då slumren blir en salig blund,

en blund från livvets qual och strid
för den, som slumrat in i frid.

Sof därför lugnt uti din bädd,
med vårens blommor pryddligt klädd.
I trädens kronor kring din graf
små foglar sjunga: Frid nu haf!

Den som i lifvets strid
en blund från lifvets qual
och strid för den, som
slumrat in i frid.

Sof därför lugnt uti
din bädd, med vårens
blommor pryddligt
klädd. I trädens kronor
kring din graf små
foglar sjunga: Frid
nu haf!

Man den ringe som blif stäld
på en stenspråst i voridan,
fick den doman om sig stäld:
stjord ut stuss upp på färdens

Här har verkat något stort
i den mening verkan dömt,
honon för hvad han har gjort
man ett ögonblick berömmar.

Hvem är böj och hvem är lög
då man göms i krasen naken?
Hvad gör väl en nekrolog
för den höbe då till sakens?

att ett minnesblad för skrives?
privilegium har fött
en i haben som i lifvet
i det verkliga högste blott

Konduktör Bengt Stuhre.

(Död den 13 Februari 1881).

Är det verldslig höghet blott,
så i döden som i lifvet,
privilegium har fått,
att sitt minnesblad få skrifvet?

Hvem är hög och hvem är låg,
då han göms i grafven naken?
Hvad gör väl en nekrolog
för den döde då till saken?

Har han verkat något stort
i den mening verlden dömer,
honom för hvad han har gjort
man ett ögonblick berömmer.

Men den ringe, som blef stäld
på en tjenarplats i verlden,
fick den domen om sig fäld:
»Gjord att slitas upp på färden.»

Är hans öde blott bli glömd,
fast han sträfvat oförtrutet,
och af ingen bli berömd
för sin pligttrohet till slutet?

Dock — en minnesruna tag
af den hand du ofta tryckte.
Ingen visste såsom jag
hvad ditt hjerta innelyckte.

På det jernvägståg du gått,
som ej vänder hit tillbaka.
Dödens ängel var med blott,
som dig ryckt från barn och maka.

Till

Hofsekreteraren Ludvig Ahlberg.

(Vid dess makas död i April 1881).

Står du alltså ensam, broder!
ensam i ditt tomma tjäll?
Dock du har din makas moder
ännu i din lefnads qväll.

Hos den gamla, fromma qvinnan,
sök uti din smärta tröst!
Bär hon icke, tröstarinnan,
modershjertat i sitt bröst?

Men hon bär och som Maria,
Herrans moder, ordet gömdt,
som det bittra kan befria
ur den kalk hon sjelf har tömt.

Sjelf du lärt att hela lifvet
är en dödsberedning blott,

och hvad i symbol står skrifvet,
har du tydt och rätt förstått.

Snart är äfven tiden ute
för din egen verksamhet.
Först, när vi vårt dagsverk slute,
tydes lifvets hemlighet.

— 00 —

och hvad i symbol står skrivet
har du tyckt och rätt förstått

Snart är lifven tiden ut
för din egen verksamhet

Filosofie kandidaten Jöns Börning.

Tryck hos J. B. Börning

(Död i Juni 1881).

Hofsekreterare — Adolph Ahlberg.

«Vita brevis, ars longa».

Wort är lifvet, kunskapsvägen lång
och för obemedlad yngling trång.
Men den oförtrutne likväl vet
gå den fram med sin ihärdighet.

Dock, när har han slutligt målet nått
och tillräckligt fyllt sitt kunskapsmått?
Har han allt ur vishetsbrunnen öst,
finnes ej problem, som han ej löst?

Sjelfva lifvet är ju ett problem,
till hvars lösning ingen är beqväm.
Först i döden går det ljuset opp,
som förklarar menskolifvets lopp.

»Hit och icke längre skall du gå»,
såsom orden uti bibeln stå,
»ty här skola på din lefnadsstig
dina stolta böljor sätta sig.»

Unge, kunskapsrike vän! din grad
hann du ej att få i Saxos stad.
Lagerkransen dock din tinning bär,
som af Herrans änglar bunden är.

Icke blott i barndomshemmets vrå
sorgens vittnesbörd i tårar stå.
Qvinnan, som du vid ditt hjerta fäst,
sörjer dig af alla likväl mest.

Ej hon här på jorden blef din brud;
sorgedrägt blef hennes bröllopsskrud.
Hennes vigselring i grafven föll,
döden ringen för sig sjelf behöll.

Sof nu lugnt uti din hvilobädd,
som, med pingstens hvita liljor klädd,
nu dig gömmer undan lifvets strid!
Sof tills Herren kallar! Sof i frid!

Kontraktsposten Olof Hörman.

(Död den 8 November 1881).

Farväl, och än en gång farväl,
du ungdomsvän, du vän som få!
Du står dock kvar uti min själ,
och till min död du der skall stå.

Jag stapplar mot min egen graf
och kommer dig till mötes snart,
ty åren taga ut sitt kraf,
och lifvet går med jernvägsfart.

Men om en lefnadsstund ännu
mig är beskärd, jag söker opp
mitt gamla barndomshem, der du
nu slutat har ditt lefnadslopp.

Det rummet, der du hvilat tryggt,
den vrån, så trång, men fredlig dock,
invid det tempel sjelf du byggt,
den vrån uppsöker jag då ock.

Jag känner den så väl igen
ifrån min egen barndomstid.
Min fromme far lyst öfver den
i många år Guds vård och frid.

Och friden ifrån templet kom
och öfver grafvarne gjöts ner,
ifrån det gamla templet, som
der länge stod, men står ej mer.

Det nya, du på samma grund
har byggt, uppå de dödas gård
skall som det står i denna stund
i sekler stå som minnesvård.

Hvad gör väl, att ditt namn blir glömdt,
du slumrar lika lugnt ändå.
Men måtte Herrans bli berömdt
i templen, som på jorden stå!

Öfverstelöjtnanten Folke Trägårdh.

(Död den 2 Januari 1883).

Julens glädje blifvit störd;
Döden åter gjort en skörd.
I sitt hem den gamle satt,
bidande på dödens natt.

Svärdet, som han burit, låg
i beredskap för det tåg,
som till grafven leder ned,
dit det ville följa med.

Länge hade han förstått
tänka uppå döden blott.
Döden gömdes som det mål
»mästarn» såg i hvar symbol.

Lifvet är ett jernvägståg,
lika snabbt för hög och låg,
om ock icke lika långt,
dock om plats för mången trångt.

Tåget stannar likväl snart,
fast det går med snälltågsfart,
stannar just vid den station,
domarn sitter på sin tron.

Ho kan för hans dom bestå,
om han vill till rätta gå
efter sin rättfärdighet?
Ingen, ingen mäktar det.

Men den Gud, som lifvet gaf,
bryter det dock icke af
endast för att göra slut
uppå lefnadens minut.

I den graf, der stoftet göms,
menskan ej af Herren glöms.
Hon derur skall väckas opp,
detta är vårt fasta hopp.

Prosten Samuel Gustaf Cavallin.

(Död i Falun den 17 Juni 1883).

*»Var icke rädd,
snart lifvets låga slocknad är.
Kort är det qual dig döden bär
men ljuf den hvilas han beskär
i grafvens bädd.»*

Walter Scott.

Ett telegram
med helsning från en bättre värld
du sände till din kära härd,
att nu till målet för din färd
du kommit fram.

Ett enda ord,
det ordet död, så kort, så kallt,
stod tecknad der, och det var allt.
Men, såsom dig var anbefaldt,
din pligt var gjord.

Gömd i din grift
du sörjes djupt, och icke blott
af dem, som vid din sida stått,
ty mången tår ditt minne fått
i land och stift.

Din herdebild,
förvarad uti mångens själ,
som bjuder dig ett ömt farväl,
skall gömmas bland oss länge väl
som änglars mild.

Om änglars värld
och änglars lif ett blad du skref,
och det ditt sista opus blef,
ett litet älskligt herdabref,
din afskedsgärd.

Hofrättsrådet F. O. Nilsson.

(Död den 3 Oktober 1883).

Förbi nu är den svåra prøfvotid,
som långsamt skred i lidande och strid
mot grafven, der ditt stoft nu gömmes.
Sin lön i himlen — så i bibeln står —
arbetaren för prøfvad trohet får.
Hvad gör väl, att hans namn förglömmes?

I dunkla bilder stod väl för din syn
den herlighet, som skiner ofvan skyn
och här är dold för menskans öga.
Men hvad du icke såg, du trodde dock
och för din själ det var en hägring ock,
en skymt af templet i det höga.

Den trefalt Store, som i templet bor,
omgifven utaf änglars sångarchor,
har ock ett rum för jordens söner.

Det är en dröm måhända, men en skön,
att nåd får gå för rätt, der det fins böner,
och mera nåd, ju flera böner.

Hvem kan för domarn ofvan skyn bestå,
om han vill strängt till rätta med oss gå?
Han dömer dock med fadershjerta.
Du höll dig vid det fadershjertat fast,
och därför af barmhertighet det brast
och gjorde slut uppå din smärta.

— 79 —

Der är en dröm mäsänd, men en sön,
All nåd för på för till, der det äro
och mera väl, ju flera böcker.

Hvem kan för honom öfver sön best,
om han dömer dock med tillstånd
Du höll dig för att bäst
och det för att bäst
och gjorde sin upp — smärta

Fru Jenny von Sydow.

(Död den 19 Mars 1884).

Döden, kall för fadershjärtats smärta,
döf för klagan ur en moders hjerta,
valde lifvets lycka för sin skörd,
ej af makens bön och tårar rörd.

Ensam i sitt herdetjäll han sitter
med sin sorg, så plötslig och så bitter.
Hon, som tjällets goda ängel var,
lemnat honom der så ensam kvar.

Men han har sin bibel, der han finner
himlens tröst, som sorgen öfvervinner,
och han vet det sjelf som Herrans prest,
att den trösten är för hjertat bäst.

Och han delar med sig åt de båda,
som sitt barn, sitt enda barn, nu skåda

klädd för andra gången till en brud,
men i dödens hvita bröllopskrud.

Dock vi hafva icke rätt att klaga
öfver Herrans stränghet i sin aga,
om ock hjertat blöder af det sår,
det utaf den stränga agan får.

Hela lifvet är för oss en pröfning,
i försakelse en ständig öfning.
Den sin pröfning rätt uppfatta vet,
har uppdagat lifvets hemlighet.

Teologie-doktorn

Lars Paulus Holmberg.

(Död i Lund den 3 November 1884).

»Hvad vill du jag skall göra dig»,
så frågar Christus ofvan skyn.
Den blinde svarar: »Gör med mig,
o, Herre, att jag får min syn».

Och åter höres ifrån skyn
förbarmarns röst, så öm, så skön,
och rösten säger: »Haf din syn,
din tro dig frälst, jag hört din bön».

Den blindes ögon öppnas då
för himlens herlighet och fröjd.
Han ser Guds son deruppe stå
som lambet uppå Zions höjd.

»Gack i din Herres glädje in»,
så helsar han från ljusets rum,

»och lönen för din trohet vinn,
du tolk af evangelium!»

Tag med dig detta vittnesbörd,
att du pligttroget verkat har.
Du bad som Paulus och blef hörd,
din Ananias döden var.

Min väd i herdetaliet
satt du till en evig
Guds nåd är väd i stället
hög var vägen icke dit

Mången sabbatsdag du hade
vänder öfver kyrkans rum,
då i templet du stode
Christi evangelium

Till och troget vore kär
för ditt hjerta bär du
stodo och bursunda när
såsom väntat gamla st.

När du ej i templet lärd
ni stället fönn man dig

Kyrkoherden Jöns Thomæus.

(Död i Skurups prestgård den 12 December 1884).

I din vrå i herdetjället
satt du lik en eremit.
Grafven nu är vrån i stället,
lång var vägen icke dit.

Mången sabbatsdag du hade
vandrat öfver grafvens rum,
då i templet du utlade
Christi evangelium.

Tjäll och tempel voro kära
för ditt hjerta båda två,
stodo ock hvarandra nära
såsom vänner gerna stå.

När du ej i templet lärde,
uti tjället fann man dig,

och den råd af dig begärde
fann ock dit en säker stig.

I din graf, så när belägen,
har du gått, men ock till ljus,
och för sista gång den vägen
mellan tjäll och Herrans hus.

Lokomotivförarens sista signal.

(Efter Bret Harte.)

(Med anledning af en olyckshändelse å Malmö—Ystads jernväg).

Hvisslingar, tvenne å rad, i dal'n
var just den vanliga qvällsignal'n,
var det »god afton» föraren bjöd
hustrun, som delte hans hem och bröd.
»God afton», »god afton», stämman ljud,
och i stjernklar natt
lyste lyktorna matt,
elden från lokomotivet röd.

Den helsningen var väl tarflig nog,
men qvinnan, lyssnande till den, log.
I hemmet hon satt så glad, så glad,
en silfverbrud på bröllopsparad,
väntande på sin mans serenade,
en hvissling så skön,
lik en friares bön;
ty om kärlek den hvisslingen qvad.

Passagerarne sutto i ro,
liksom de suttit i eget bo.
Konduktören sig höjde på tå,
spanande kring hvar mörknande vrå,
kunde signalen dock ej förstå.

»Hvad nu?» »Hvad befalls?»

»Det är ingenting alls,
sin brud blott föraren helsar så.»

»Men den hvisslingen ljuder så gäll,
ej som en bröllophelsning i qväll,
snarare lik ett hånande skratt.»

»O, hur är det med brudgummen fatt,
ty han glömde att helsa sin skatt?»

Han glömde det ej,

o nej, o nej, o nej,

men signalen var dödens »godnatt».

Rättelser.

Sid. 16, rad. 3 *står*: förtroende,

bör läsas: förtroende.

» 18, » 12 *står*: för mången och gått ned,

bör läsas: för mången *redan* och gått ned.

6000194753

Göteborgs universitetsbibliotek

